

Sygn. akt XP 1172/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2014r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marcin Szajner

Protokolant: Monika Biegańska

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2014r. we Wrocławiu

przy udziale -

sprawy z powództwa M. N. –., R. Z., A. S.

I. M., W. S. oraz E. W.

przeciwko I.C.we W.

o świadczenia z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych

I. zasądza od strony pozwanej I. C. we W. na rzecz powódki M. N. –. kwotę 997,64 zł (dziewięćset dziewięćdziesiąt siedem złotych sześćdziesiąt cztery grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 01 stycznia 2011r do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej I. C. we W. na rzecz powoda R. Z. kwotę 997,64 zł (dziewięćset dziewięćdziesiąt siedem złotych sześćdziesiąt cztery grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 01 stycznia 2011r do dnia zapłaty;

III. zasądza od strony pozwanej I. C. we W. na rzecz powoda A. S. kwotę 1.496,46zł (jeden tysiąc czterysta dziewięćdziesiąt sześć złotych czterdzieści sześć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 01 stycznia 2011r do dnia zapłaty;

IV. zasądza od strony pozwanej I. C. we W. na rzecz powódki I. M. kwotę 1.995,28 zł (jeden tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt pięć złotych dwadzieścia osiem groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 01 stycznia 2011r do dnia zapłaty;

V. zasądza od strony pozwanej I. C. we W. na rzecz powoda W. S. kwotę 1.496,46zł (jeden tysiąc czterysta dziewięćdziesiąt sześć złotych czterdzieści sześć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 01 stycznia 2011r do dnia zapłaty;

VI. zasądza od strony pozwanej I. C. we W. na rzecz powódki E. W. kwotę 1.995,28 zł (jeden tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt pięć złotych dwadzieścia osiem groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 01 stycznia 2011r do dnia zapłaty;

VII. w pozostałym zakresie powództwa oddala;

VIII. pozostałe koszty postępowania zalicza na rachunek Skarbu Państwa;

IX. wyrokowi w punktach I – VI sentencji wyroku nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

W dniu 18 listopada 2013 r. (data prezentaty) **M. N. K.** wniosła powództwo o zapłatę kwoty 997,64 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 kwietnia 2010 r. tj. od dnia pierwszej niepełnej wypłaty świadczenia z tytułu uzupełnienia należnego za rok 2010. Ponadto powódka wniosła o zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że na mocy przepisu art. 135 ust. 1 i 2 ustawy o służbie celnej funkcjonariuszom i ich członkom rodzin, byłym funkcjonariuszom, w tym emerytom i rencistom i członkom ich rodzin mogą być przyznane świadczenia socjalne. Powódka wskazała, że jest funkcjonariuszem celnym od 1997 r. do obecnej chwili. W dniu 18 stycznia 2010 r. powódka złożyła wniosek o dopłatę do urlopu wypoczynkowego i otrzymała kwotę 238,00 zł na członka rodziny gdyż wyliczenie zostało dokonane w oparciu przepisy Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2010 r. W ocenie powódki na mocy wyroku Trybunał Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2013 r. powinna otrzymać dopłatę do wypoczynku za rok 2010 w oparciu o przepisy Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 maja 2000 r. w wysokości 736,82 na członka rodziny gdyż wniosek złożyła przed datą wejścia w życie nowego rozporządzenia. Powódka wskazała, że w dniu 10 kwietnia 2013 r. wzywała pozwaną do zapłaty kwoty różnicy między należnością otrzymaną, a tą wyliczoną według rozporządzenia z 2000 r. Powódka wskazała, że wymagalność dochodzonego roszczenia nastąpiła od daty pierwszej niepełnej wypłaty świadczenia od dnia 21 kwietnia 2010 r. Ponadto powódka podniosła, że pozwana miała możliwość uwzględnienia roszczeń gdyż przepisy ustawy o służbie cywilnej pozwalają w usprawiedliwionych wyjątkowymi okolicznościami uwzględnić roszczenia.

W dniu 22 listopada 2013 r. (data prezentaty) **R. Z.** wniósł powództwo przeciwko I. C. we W. o zapłatę kwoty 999,64 zł z ustawowymi odsetkami od dnia pierwszej niepełnej wypłaty – 27 marca 2010 r. ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że jest funkcjonariuszem celnym od 1993 r. i posiada stopień starszego aspiranta celnego i pracuje na stanowisku młodszego eksperta służby celnej. Powód wskazał, że wniosek o wypłatę świadczenia złożył w dniu 29 stycznia 2010 r. przed datą wejścia w życie nowego Rozporządzenia z 2010 r. W ocenie pozwanego powinien otrzymać dopłatę obliczoną w oparciu o przepisy rozporządzenia z 2000 w wysokości 736,82 zł na osobę, a otrzymał kwotę 238,00 zł na osobę. W ocenie powoda wyrok Trybunału Konstytucyjnego stanowi, iż powód winien otrzymać dopłatę według wyliczeń dokonanych na podstawie rozporządzenia z 2000 r. w następstwie czego powód winien otrzymać dopłatę w wysokości 997,64 zł. Powód podniósł, że w dniu 09 kwietnia 2013 r. złożył wniosek o wypłatę różnicy w odpowiedzi na które pracodawca wskazał, że należność uległa przedawnieniu. W ocenie powoda wyrok Trybunału Konstytucyjnego jest podstawą do ponowienia wniosków o wypłatę zaległej różnicy, a ewentualne terminy przedawnienia bieżą od daty opublikowania wyroku Trybunału Konstytucyjnego

W dniu 30 listopada 2013 r. (data nadania k. 36 verte) **A. S.** wniósł pozew przeciwko I. C. we W. o zapłatę kwoty 1497,66 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 01 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu .

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że zgodnie z uzasadnieniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2013 r. powód winien otrzymać świadczenie w wysokości określonej przez przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 maja 2000 r. Powód wskazał, że wniosek o wypłatę świadczenia złożył w trakcie obowiązywania starego rozporządzenia i możliwość uzyskania dopłaty wystąpiła dopiero po publikacji orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Powód wskazał, że termin wymagalności roszczenia należy liczyć od końca roku kalendarzowego za który należała była dopłata do wypoczynku. Dodatkowo powód wskazał, że przed zarzutem przedawnienia chroni art. 165 ust. 2 ustawy o Służbie Celnej który stanowi że kierownik urzędu może nie uwzględnić terminu przedawnienia jeśli opóźnienie w dochodzeniu roszczenia jest usprawiedliwione wyjątkowymi okolicznościami co w przypadku wydania wyroku Trybunału Konstytucyjnego ma miejsce.

W dniu 26 listopada 2013 r. (data prezentaty) **I. M.** wniosła powództwo przeciwko I. C. we W. o zapłatę kwoty 1995,28 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 kwietnia 2010 r. i zasądzenia zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że na mocy przepisu funkcjonariuszom i ich członkom rodzin, byłym funkcjonariuszom, w tym emerytom i rencistom i członkom ich rodzin mogą być przyznane świadczenia socjalne. Powódka wskazała, że jest funkcjonariuszem celnym od 1997 r. do obecnej chwili. W dniu 12 listopada 1991 r. powódka złożyła wniosek o dopłatę do urlopu wypoczynkowego i otrzymała kwotę 952,00 zł na członka rodziny gdyż wyliczenie zostało dokonane w oparciu przepisy Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2010 r. W ocenie powódki na mocy wyroku Trybunał Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2013 r. powinna otrzymać dopłatę do wypoczynku za rok 2010 w oparciu o przepisy Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 maja 2000 r. w wysokości 2947,28 zł łącznie gdyż wniosek złożyła przed datą wejścia w życie nowego rozporządzenia. Powódka wskazała, że w dniach 10 kwietnia 2013 r. 06 czerwca 2013 r. wzywała pozwaną do zapłaty kwoty różnicy między należnością otrzymaną, a tą wyliczoną według rozporządzenia z 2000 r. Powódka wskazała, że wymagalność dochodzonego roszczenia nastąpiła od daty pierwszej niepełnej wypłaty świadczenia od dnia 21 kwietnia 2010 r. Ponadto powódka podniosła, że pozwana miała możliwość uwzględnienia roszczeń gdyż przepisy ustawy o służbie cywilnej pozwalają w usprawiedliwionych wyjątkowymi okolicznościami uwzględnić roszczenia.

W dniu 27 grudnia 2013 r. (data nadania k. 120 verte) **W. S.** wniósł powództwo przeciwko I. C. we W. o zapłatę kwoty 1496,46 zł z ustawowymi odsetkami od dnia pierwszej niepełnej wypłaty – 21 kwietnia 2010 r. ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że zgodnie z uzasadnieniem wyroku Trybunał Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2013 r. powód winien otrzymać świadczenie w wysokości określonej przez przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 maja 2000 r. Powód wskazał, że wniosek o wypłatę świadczenia złożył w dniu 21 stycznia 2010 w trakcie obowiązywania starego rozporządzenia i możliwość uzyskania dopłaty wystąpiła dopiero po publikacji orzeczenia Trybunał Konstytucyjnego. Powód wskazał, że termin wymagalności roszczenia należy liczyć od pierwszej wypłaty dopłaty do wypoczynku tj. od dnia 21 kwietnia 2010 r.. Dodatkowo powód wskazał, że przed zarzutem przedawnienia chroni art. 165 ust. 2 ustawy o Służbie Celnej który stanowi że kierownik urzędu może nie uwzględnić terminu przedawnienia jeśli opóźnienie w dochodzeniu roszczenia jest usprawiedliwione wyjątkowymi okolicznościami co w przypadku wydania wyroku Trybunał Konstytucyjnego ma miejsce.

W dniu 27 grudnia 2013 r. (data nadania k. 132) **E. W.** wniosła pozew przeciwko I. C. we W. o zapłatę kwoty 1995,28 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 kwietnia 2010 r. i zasądzenia zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że na mocy przepisu funkcjonariuszom i ich członkom rodzin, byłym funkcjonariuszom, w tym emerytom i rencistom i członkom ich rodzin mogą być przyznane świadczenia socjalne. Powódka wskazała, że jest funkcjonariuszem celnym od 1992 r. do obecnej chwili. Powódka złożyła wniosek o dopłatę do urlopu wypoczynkowego i otrzymała kwotę 498,82 zł na członka rodziny gdyż wyliczenie zostało dokonane w oparciu przepisy Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2010 r. W ocenie powódki na mocy wyroku Trybunał Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2013 r. powinna otrzymać dopłatę do wypoczynku za rok 2010 w oparciu o przepisy Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 maja 2000 r. w wysokości 1995,28 zł łącznie gdyż wniosek złożyła przed datą wejścia w życie nowego rozporządzenia. Powódka wskazała, że w dniach 12 kwietnia 2013 r. 05 czerwca 2013 r. wzywała pozwaną do zapłaty kwoty różnicy między należnością otrzymaną, a tą wyliczoną według rozporządzenia z 2000 r. Powódka wskazała, że wymagalność dochodzonego roszczenia nastąpiła od daty pierwszej niepełnej wypłaty świadczenia od dnia 21 kwietnia 2010 r. Ponadto powódka podniosła, że pozwana miała możliwość uwzględnienia roszczeń gdyż przepisy ustawy o służbie cywilnej pozwalają w usprawiedliwionych wyjątkowymi okolicznościami uwzględnić roszczenia.

W dniu 25 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia –Śródmieścia we Wrocławiu wydał **nakaz zapłaty** w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził od pozwanej na rzecz powódki M. N. K. kwotę 997,64 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty.

W dniu 02 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia –Śródmieścia we Wrocławiu wydał **nakaz zapłaty** w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził od pozwanej na rzecz powódki I. M. kwotę 1995,28 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty.

Na mocy sprzeciwów pozwanej I. C. we W. nakazy zapłaty wydane na rzecz M. N. K. i I. M. utraciły swoją moc. Tym samym przedmiotowe sprawy podlegały rozpoznaniu w trybie zwyczajnym.

Na mocy zarządzenia w trybie art.219 kpc niniejsze sprawy połączono do wspólnego rozpoznania.

W odpowiedzi na pozwy powodów ad.1-6 (czy też sprzeciwach od nakazów zapłaty) I. C. we W. wniosła o oddalenie powództw i zasądzenia na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przypisanych. Na rozprawie w dniu 26 lutego 2014 r. pozwana nie żądała zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwana podniosła zarzut przedawnienia z uwagi na fakt, że roszczenia z tytułu uposażenia i innych świadczeń oraz należności pieniężnych ulegają przedawnieniu z upływem trzech lat od dnia w którym roszczenie stało się wymagalne. Pozwana wskazała, że wymagalność roszczenia to moment prawnej możliwości żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. W stosunku do żądanych wierzytelności taka możliwość powstała z chwilą nabycia w danym roku kalendarzowym prawa do urlopu wypoczynkowego. Pozwana wskazała, że prawo do kolejnych urlopów wypoczynkowych pracownik nabywa z w każdym następnym roku kalendarzowym zatem możliwość zaspokojenia roszczenia powstała w dniu 01 stycznia 2010 r. Nawet przy przyjęciu daty wymagalności roszczenia jako datę złożenia wniosku o wypłatę roszczenie jest przedawnione bowiem wnioski o dopłatę wyrównania zostały złożone po upływie 3 lat. Pozwana wskazała także, że czym innym jest prawna możliwość żądania zaspokojenia, a czym innym chwila jego spełnienia. Odnosząc się do podnoszonej przez pozwanych możliwości nie uwzględnienia przedawnienia zgodnie z art. 165 pozwana wskazała, że nie jest to postanowienie obligatoryjne i zależy wyłącznie od uznania kierownika urzędu.

Pozwana wskazała, że powodowie nie skorzystali z ustawowej możliwości podjęcia bezpośredniego dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia w trybie art. 165 ust. 3 ustawy o Służbie Celnej. Ponadto z ostrożności procesowej w razie uwzględnienia roszczeń powodów pozwana wskazała, że odsetki winny przysługiwać tylko za okres od dnia opublikowania wyroku Trybunału Konstytucyjnego tj. od dnia 10 maja 2013 r. Pozwana podniosła, że zagadnienia intertemporalne nie są jednolicie interpretowane wskazując na poparcie swojego stanowiska rozważania doktryny zgodnie z którymi utrata mocy obowiązującej przepisu uznanego za niezgodny z Konstytucją następuje dopiero z chwilą wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, a nie wcześniej – orzeczenie ma więc charakter prawotwórczy aczkolwiek jest to akt negatywny. Podniesiono także, że:

„utrata mocy obowiązującej nie oznacza unieważniania istniejącego wcześniej stanu prawnego które prowadziłyby do automatycznego unicestwienia z tą chwilą wszystkich wcześniejszych konsekwencji prawnych; eliminacja tych skutków będzie wymagała podjęcia odpowiednich rozstrzygnięć w sferze stosowania prawa; do momentu zakwestionowania zaistniałych wcześniej skutków prawnych muszą być one uznawane za prawnie doniosłe (nie upadają więc automatycznie czynności prawne zdziałane pod rządem przepisów niezgodnych z Konstytucją, nie tracą ważności nabyte na podstawie tych przepisów prawa, nie podlegają automatycznemu uchyleniu wydane wcześniej orzeczenia i decyzje)”. Pozwana wskazała że ewentualne odsetki winny być liczone od daty publikacji wyroku Trybunału Konstytucyjnego.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie M. N. K., R. Z., A. S., I. M., W. S. i E. W. są funkcjonariuszami I. C. i pozostawali nimi w okresie spornym.

Okoliczności bezsporne

Powódka M. N. K. w dniu 18 stycznia 2010 r. złożyła wniosek o wypłatę świadczenia socjalnego dopłaty do wypoczynku. Pozwana wypłaciła powódce kwotę 476,00 zł.

W dniu 10 kwietnia 2013 r. M. N. K. wezwała pozwaną do zapłaty wyrównania za świadczenie socjalne za rok 2010 r.

W dniu 06 czerwca 2013 r. M. N. K. złożyła wniosek o uzupełniającą wypłatę świadczenia w postaci dopłaty do wypoczynku za rok 2010.

Pozwana odmówiła wypłaty uzupełniającego świadczenia wskazując na przedawnienie żądania.

Dowód: wniosek k.10, wezwanie do zapłaty k. 9, wniosek k. 6-7, pismo k. 5.

Powód R. Z. w dniu 29 stycznia 2010 r. złożył wniosek o wypłatę świadczenia socjalnego dopłaty do wypoczynku. Pozwana wypłaciła powodowi kwotę 476,00 zł.

W dniu 09 kwietnia 2013 r. R. Z. wezwał pozwaną do zapłaty wyrównania za świadczenie socjalne za rok 2010 r.

W dniu 05 czerwca 2013 r. R. Z. złożył wniosek o uzupełniającą wypłatę świadczenia w postaci dopłaty do wypoczynku za rok 2010.

W dniu 23 sierpnia 2013 r. pozwana odmówiła wypłaty uzupełniającego świadczenia wskazując na przedawnienie żądania.

Dowód: wniosek k. 46, wezwanie do zapłaty k. 23, wniosek k. 24, pismo k.25.

Powód A. S. w dniu 22 stycznia 2010 r. złożył wniosek o wypłatę świadczenia socjalnego dopłaty do wypoczynku. Pozwana wypłaciła powódce kwotę 714,00 zł.

W dniu 04 lipca 2013 r. A. S. złożył wniosek o uzupełniającą wypłatę świadczenia w postaci dopłaty do wypoczynku za rok 2010.

W dniu 23 sierpnia 2013 r. pozwana odmówiła wypłaty uzupełniającego świadczenia wskazując na przedawnienie żądania.

Dowód: wniosek k. 51, wniosek , pismo k. 36 (koperta).

Powódka I. M. w dniu 21 stycznia 2010 r. złożył wniosek o wypłatę świadczenia socjalnego dopłaty do wypoczynku. Pozwana wypłaciła powódce kwotę 952,00 zł.

W dniu 09 kwietnia 2013 r. I. M. wezwała pozwaną do zapłaty wyrównania za świadczenie socjalne za rok 2010 r.

W dniu 06 czerwca 2013 r. I. M. złożyła wniosek o uzupełniającą wypłatę świadczenia w postaci dopłaty do wypoczynku za rok 2010.

W dniu 23 sierpnia 2013 r. pozwana odmówiła wypłaty uzupełniającego świadczenia wskazując na przedawnienie żądania.

Dowód: wniosek k. 63, wezwanie do zapłaty k. 65, wniosek k.66 , pismo k. 67.

Powód W. S. w dniu 21 stycznia 2010 r. złożył wniosek o wypłatę świadczenia socjalnego dopłaty do wypoczynku. Pozwana wypłaciła powódce kwotę 714,00 zł.

W dniu 11 kwietnia 2013 r. W. S. wezwał pozwaną do zapłaty wyrównania za świadczenie socjalne za rok 2010 r.

Dowód: wniosek k. 144, wezwanie do zapłaty k. 147.

Powódka E. W. w dniu 02 stycznia 2010 r. złożyła wniosek o wypłatę świadczenia socjalnego dopłaty do wypoczynku. Pozwana wypłaciła powódce kwotę 952,00 zł.

W dniu 12 kwietnia 2013 r. E. W. wezwała pozwaną do zapłaty wyrównania za świadczenie socjalne za rok 2010 r.

W dniu 06 czerwca 2013 r. E. W. złożyła wniosek o uzupełniającą wypłatę świadczenia w postaci dopłaty do wypoczynku za rok 2010.

W dniu 23 sierpnia 2013 r. pozwana odmówiła wypłaty uzupełniającego świadczenia wskazując na przedawnienie żądania.

Dowód: wniosek k. 128, wezwanie do zapłaty k. 129, wniosek k.130 , pismo k. 131.

Uposażenie powódki M. N. K. liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 4947, 11 zł. Hipotetyczna wysokość świadczenia socjalnego w postaci dopłaty do wypoczynku za 2010 rok obliczonego na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 11 maja 2000 r. w sprawie rodzaju i zakresu świadczeń socjalnych, które mogą być przyznawane funkcjonariuszom celnym oraz członkom ich rodzin wynosiła 1 473,64zł.

Uposażenie powoda R. Z. liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 5 605, 14 zł. Hipotetyczna wysokość świadczenia socjalnego w postaci dopłaty do wypoczynku za 2010 rok obliczonego na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 11 maja 2000 r. w sprawie rodzaju i zakresu świadczeń socjalnych, które mogą być przyznawane funkcjonariuszom celnym oraz członkom ich rodzin wynosiła 1 473,64zł.

Uposażenie powoda A. S. liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 4649,25 zł. Hipotetyczna wysokość świadczenia socjalnego w postaci dopłaty do wypoczynku za 2010 rok obliczonego na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 11 maja 2000 r. w sprawie rodzaju i zakresu świadczeń socjalnych, które mogą być przyznawane funkcjonariuszom celnym oraz członkom ich rodzin wynosiła 2 210,64 zł.

Uposażenie powódki I. M. liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 4 845,83 zł. Hipotetyczna wysokość świadczenia socjalnego w postaci dopłaty do wypoczynku za 2010 rok obliczonego na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 11 maja 2000 r. w sprawie rodzaju i zakresu świadczeń socjalnych, które mogą być przyznawane funkcjonariuszom celnym oraz członkom ich rodzin wynosiła 2 947,28 zł.

Uposażenie powoda W. S. liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 5 351,06 zł. Hipotetyczna wysokość świadczenia socjalnego w postaci dopłaty do wypoczynku za 2010 rok obliczonego na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 11 maja 2000 r. w sprawie rodzaju i zakresu świadczeń socjalnych, które mogą być przyznawane funkcjonariuszom celnym oraz członkom ich rodzin wynosiła 2 210,46 zł.

Uposażenie powódki E. W. liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 4 664,31 zł. Hipotetyczna wysokość świadczenia socjalnego w postaci dopłaty do wypoczynku za 2010 rok obliczonego na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 11 maja 2000 r. w sprawie rodzaju i zakresu świadczeń socjalnych, które mogą być przyznawane funkcjonariuszom celnym oraz członkom ich rodzin wynosiła 2 947, 28 zł.

Dowody: zaświadczenia strony pozwanej (k.47; 53; 54; 103-104; 108-109; 145-146; 150-151)

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwa połączone do wspólnego rozpoznania jako zasadne podlegały uwzględnieniu.

Ustalony w sprawie stan faktyczny był w całości bezsporny. Zarówno z oświadczeń stron złożonych na rozprawie jak i z dowodów z dokumentów wynika, że powodowie jako funkcjonariusze służby celnej w okresie spornym

byli uprawnieni do dochodzenia należności z tytułu dopłaty za urlop wypoczynkowy, składali wnioski o wypłatę świadczenia socjalnego, które zostało wypłacone w wysokościach wskazanych w pozwach. Także okolicznością bezsporną był fakt, że powodowie wzywali pozwaną do zapłaty dopłat i składali wnioski o uzupełnienie dokonanych wypłat, które spotkało się z negatywną odpowiedzią pozwanej.

Istotą przedmiotowego sporu było ustalenie, które z rozporządzeń Rady Ministrów w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin winno znaleźć zastosowanie do wniosków złożonych przez powodów w przedmiocie dopłaty do urlopu wypoczynkowego za rok 2010 r. w sytuacji w której wypłata świadczeń została dokonana po wejściu w życie nowego rozporządzenia.

Nie budzi wątpliwości fakt, że powodowie jako funkcjonariusze Służby Celnej podlegają regulacji ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej. Zarówno z regulacji ustawy z dnia 24 lipca 1991 r. o Służbie Celnej (art. 135 ust. 1, Dz.U. Nr 72, poz.802), jak i nowej ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (art. 42, Dz.U. Nr 168, poz. 1323) z której wynika uposażenie funkcjonariuszy i członków ich rodzin, byłych funkcjonariuszy, w tym emerytów i rencistów i członków ich rodzin do uzyskiwania świadczeń socjalnych zakreślonych w ustawie.

Bezspornym jest, to że wszyscy powodowie w styczniu 2010 roku złożyli wnioski o wypłatę świadczenia socjalnego w postaci dopłaty do wypoczynku. W tej dacie przedmiotowa regulacja odsyłała do przepisów wykonawczych Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 maja 2000 r. w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin (Dz.U. Nr 39, poz. 450). Zgodnie z którą funkcjonariuszowi celnemu, który w związku z pełnieniem służby nabył w danym roku kalendarzowym prawo do urlopu wypoczynkowego, oraz małżonkowi funkcjonariusza, dzieciom własnym, dzieciom małżonka, dzieciom przysposobionym i dzieciom przyjętym na wychowanie, które:

1)nie ukończyły 18 lat, a w razie uczęszczania do szkoły - 24 lat albo 25 lat, jeżeli odbywają studia w szkole wyższej, a ukończenie 24 lat przypada na ostatni lub przedostatni rok studiów, albo

2)stały się osobami całkowicie niezdolnymi do wykonywania pracy przed osiągnięciem wieku określonego w pkt 1

- zwanymi dalej "członkami rodziny funkcjonariusza", przysługuje, na pisemny wniosek funkcjonariusza, raz w roku kalendarzowym, świadczenie w postaci dopłaty do wypoczynku.

Dopłata do wypoczynku przysługuje na każdą uprawnioną osobę w wysokości procentowej minimalnej stawki uposażenia zasadniczego według najniższej grupy uposażenia zasadniczego, obowiązującej w Służbie Celnej w dniu 1 stycznia roku kalendarzowego, w którym funkcjonariusz nabył prawo do urlopu wypoczynkowego:

1)za 2000 r. - 19,35%,

2)od 2001 r. - 32,85%.

Liczbę uprawnionych członków rodziny funkcjonariusza, na których przysługuje dopłata do wypoczynku, ustala się według stanu rodzinnego funkcjonariusza, istniejącego w dniu nabycia prawa do urlopu wypoczynkowego za dany rok kalendarzowy, chyba że stan ten dla funkcjonariusza jest korzystniejszy w dniu złożenia wniosku o wypłatę tego świadczenia, nie później jednak niż w ostatnim dniu służby pełnionej w danym roku kalendarzowym (§1). Przy zastosowanie powyższego rozporządzenia należną kwotą świadczenia w postaci dopłaty do wypoczynku winna wynosić na osobę uprawnioną 736,82 zł.

Od dnia 20 marca 2010 r. Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2010 r. w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin (Dz.U. Nr 33, poz. 177) wprowadzono zmiany w zakresie wysokości kwoty stanowiącej dopłatę do wypoczynku oraz ustalono termin rozpatrzenia wniosków, przy czym krąg podmiotów uprawnionych nie uległ zmianie. Mianowicie zgodnie z § 2 ust. 5 dopłata do wypoczynku przysługuje na każdą uprawnioną osobę w wysokości 0,127 kwoty bazowej określonej w ustawie budżetowej dla funkcjonariuszy Służby Celnej, przy czym wyliczoną kwotę dopłaty zaokrąglą się do pełnych dziesięciu groszy w górę. Świadczenie jest

rozliczane w kolejnych kwartałach roku, jednak nie później niż raz na pół roku, i jest wypłacane do końca miesiąca następującego po zakończeniu okresu rozliczenia, z zastrzeżeniem, że świadczenia przysługujące w danym roku kalendarzowym są wypłacane nie później niż do dnia 31 stycznia następnego roku kalendarzowego.

W oparciu o stawki powyższego aktu prawnego wysokość dopłaty na jedną uprawnioną osobę w roku 2010 wynosiła 238,00 zł.

Z powyższego wynika, że nastąpiło znaczne obniżenie dopłaty do wypoczynku. Przy czym nowe rozporządzenie w § 10 wskazywało, że do wniosków w sprawach o przyznanie świadczeń socjalnych przysługujących w 2010 r., złożonych i nie rozpatrzonych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, stosuje się przepisy tego rozporządzenia. Na kanwie powyższego miały miejsce rozważania Trybunału Konstytucyjnego, który w dniu

23 kwietnia 2013 r. wydał wyrok w sprawie o sygnaturze I PK 44/10 (opubl. OTK-A 2013/4/39, Dz.U.2013/549) w którym orzekł, że „, § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2010 r. w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin (Dz. U. Nr 33, poz. 177 oraz z 2012 r. poz. 197) w zakresie, w jakim odnosi się do dopłaty do wypoczynku, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”. W uzasadnieniu swojego stanowiska Trybunał Konstytucyjny wskazał, że: elementy konstytucyjne nabycia prawa dopłaty do wypoczynku tworzą zatem tylko dwa z czterech wymienionych w poprzednim akapicie zdarzeń. To znaczy, że wysokość dopłaty do wypoczynku powinna zostać ustalona na podstawie stanu prawnego istniejącego w chwili nabycia prawa do dopłaty świadczenia. Pozostałe zdarzenia, takie jak rozpatrzenie wniosku i wypłata świadczenia, są konsekwencją złożonego wniosku. Stan prawny obowiązujący w momencie ich realizacji nie może obniżać wysokości wypłacanego dodatku.

Trybunał Konstytucyjny, mając na względzie dotychczasowe orzecznictwo dotyczące zasady zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa, uznał, że przepis intertemporalny zawarty w § 10 rozporządzenia z 2010 r., zaskarżony w sprawie będącej przedmiotem orzekania, nakazujący stosować przepisy tego rozporządzenia do wniosków w sprawach o przyznanie świadczeń socjalnych przysługujących w 2010 r. w zakresie odnoszącym się do wypłaty dodatku do wypoczynku, złożonych i nierozpatrzonych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, jest zatem przepisem retroaktywnym. Zakwestionowana regulacja znajduje zastosowanie nie tylko pro futuro do sytuacji prawnych zastanych w chwili wejścia w życie ustawy, ale również wywołuje skutki dla stosunków i sytuacji prawnych, w zakresie, w jakim istniały one przed jej wejściem w życie. Reguluje bowiem na nowo, w sposób mniej korzystny dla uprawnionych, zakończone zdarzenia, które podlegały ocenie poprzednio obowiązujących przepisów.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, uprawniony, składając wniosek do dopłaty do wypoczynku, zasadnie miał prawo oczekiwać otrzymania dopłaty w wysokości obliczonej zgodnie ze stanem prawnym obowiązującym na dzień składania wniosku. Zmiana stanu prawnego wprowadzona po złożeniu wniosku, kształtująca na nowo, w sposób mniej korzystny, sytuację prawną uprzednio zakończoną złożeniem wniosku stanowi naruszenie konstytucyjnej zasady niedziałania prawa wstecz. Zmiana sposobu obliczania dodatku do wypoczynku w trakcie roku kalendarzowego i objęcie nią wszystkich uprawnionych do tego dodatku w danym roku stanowiła zaskoczenie dla uprawnionych, ponieważ nie dawała możliwości przygotowania się do wprowadzanej zmiany. Osoby, które nabyły prawo do dopłaty do wypoczynku i prawidłowo złożyły wnioski, i tak zostały objęte nowymi regulacjami. Przyjęte w przepisie przejściowym rozwiązanie polegające na tym, że do wniosków w sprawach o przyznanie świadczeń socjalnych przysługujących w 2010 r., czyli również dopłaty do wypoczynku, złożonych i nierozpatrzonych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, stosuje się przepisy tego rozporządzenia, nie jest, wbrew twierdzeniom przedstawicieli Rady Ministrów, przykładem regulacji przewidującej bezpośrednie działanie nowego rozporządzenia, albowiem data rozliczenia wniosku, z którą związane jest zakończenie stosunku prawnego, jest jedynie rozliczeniem zakończonej złożeniem wniosku sytuacji faktycznej. Bez znaczenia przy tym pozostaje, kiedy nastąpi rozliczenie wniosku i wypłata należnego dodatku, ponieważ stan prawny, jaki należy wziąć pod uwagę, rozliczając wniosek, został ukształtowany w dniu jego złożenia.

W zakresie powyższego orzeczenia pozwana podniosła argumentację wskazującą na wątpliwości doktrynalne w zakresie intertemporalnego zastosowania orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego wskazując, iż utrata mocy obowiązującego przepisu uznanego za niezgodny z Konstytucją RP następuje dopiero z chwilą wejścia w życie orzeczenia Trybunału.

Odnosząc się do powyższego stanowiska pozwanej należy wskazać na nadrzędną regulację Konstytucji RP stanowiącej w art. 190 ust. 1 i 3, że orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednak Trybunał Konstytucyjny może określić inny termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego. Termin ten nie może przekroczyć osiemnastu miesięcy, gdy chodzi o ustawę, a gdy chodzi o inny akt normatywny - dwunastu miesięcy. W przypadku orzeczeń, które wiążą się z nakładami finansowymi nie przewidzianymi w ustawie budżetowej, Trybunał Konstytucyjny określa termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego po zapoznaniu się z opinią Rady Ministrów. Nie budzi wątpliwości, że zagadnienie intertemporalności orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego są przedmiotem licznych rozważań. W tym miejscu zasadnym jest odniesienie się do aktualnego stanowiska judykatury. Podkreślić należy, na co wskazuje Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 maja 2010 r. III UK 2/10 (opubl. OSNP 2011/21-22/278), że skutkiem utraty domniemania konstytucyjności ustawy w konsekwencji wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyroku stwierdzającego niezgodność jej przepisu z Konstytucją, jest obowiązek zapewnienia przez sądy orzekające w sprawach, w których przepis ten ma zastosowanie, stanu zgodnego z Konstytucją wynikającego z wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Jak wskazuje Sąd Apelacyjny w Rzeszowie z dnia 11 lipca 2013 r. (sygn. III AUa 390/13, opubl. LEX nr 1342371) przepis art. 190 ust. 4 Konstytucji, który określa następstwa prawne wydania prawomocnego orzeczenia sądowego na podstawie normy prawnej uznanej za niekonstytucyjną nie znosi automatycznie skutków wadliwej normy, która stanowiła podstawę wydania orzeczeń sądowych, wskazując na konieczność podjęcia przez uprawnione podmioty działań dla danego rodzaju postępowań, a to celem wzruszenia wadliwego rozstrzygnięcia. Powołany wyżej przepis odnosi się zatem do okresu sprzed wydania przez Trybunał orzeczenia. Skoro może być wzruszone prawomocne orzeczenie wydane przed datą wejścia w życie orzeczenia Trybunału, to nie można przyjmować, iż norma prawna uznana za niekonstytucyjną ma być stosowana do stanów faktycznych sprzed orzeczenia Trybunału. Zatem w zakresie stosowania prawa wyrok Trybunału odnosi skutek retroaktywny, wpływając na ocenę prawną stanów faktycznych powstałych w okresie poprzedzającym wejście w życie orzeczeń Trybunału. Słusznym jest pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 18 maja 2010 r., III UK 2/10 Skutkiem utraty domniemania konstytucyjności ustawy w konsekwencji wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyroku stwierdzającego niezgodność jej przepisu z Konstytucją, jest obowiązek zapewnienia przez sądy orzekające w sprawach, w których przepis ten ma zastosowanie, stanu zgodnego z Konstytucją wynikającego z wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Sąd w pełni podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 11 lipca 2013 r. (sygn. III AUa 390/13, opubl. LEX nr 1342371) stanowiące, iż przepis art. 190 ust. 4 Konstytucji, który określa następstwa prawne wydania prawomocnego orzeczenia sądowego na podstawie normy prawnej uznanej za niekonstytucyjną nie znosi automatycznie skutków wadliwej normy, która stanowiła podstawę wydania orzeczeń sądowych, wskazując na konieczność podjęcia przez uprawnione podmioty działań dla danego rodzaju postępowań, a to celem wzruszenia wadliwego rozstrzygnięcia. Powołany wyżej przepis odnosi się zatem do okresu sprzed wydania przez Trybunał orzeczenia. Skoro może być wzruszone prawomocne orzeczenie wydane przed datą wejścia w życie orzeczenia Trybunału, to nie można przyjmować, iż norma prawna uznana za niekonstytucyjną ma być stosowana do stanów faktycznych sprzed orzeczenia Trybunału. Zatem w zakresie stosowania prawa wyrok Trybunału odnosi skutek retroaktywny, wpływając na ocenę prawną stanów faktycznych powstałych w okresie poprzedzającym wejście w życie orzeczeń Trybunału. Także w uchwale z dnia 23 stycznia 2001 r. Sąd Najwyższy (sygn. III ZP 30/00, OSNP 2001/23/685) podkreślił, że skoro ogłoszenie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego o niekonstytucyjności zakwestionowanego przepisu powoduje utratę jego mocy obowiązującej - to znaczy, że do daty ogłoszenia orzeczenia przepis ten obowiązywał. Utrata mocy obowiązującej nie jest bowiem równoznaczna ze stwierdzeniem nieważności przepisu, której przypisuje się skutek *ex tunc*. Niewątpliwie każde orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego należy traktować indywidualnie i poprzez zestawienie sentencji z uzasadnieniem *ad casum* poszukiwać stanowiska Trybunału w zakresie skutków temporalnych wydanego rozstrzygnięcia (vide wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 17 października 2013 r., II FSK 2426/11, opubl. LEX nr 1378193). Powyższe stanowiska

judykatury prowadzą do konkluzji, iż orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego wywołują skutek wsteczny czyli usuwają zakwestionowaną normę prawną od chwili jej wejścia w życie.

Wobec powyższego Sąd doszedł do przekonania, że utrata mocy obowiązującego przepisu § 10 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2010 r. w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin wywoływała skutek wsteczny. Co za tym idzie do sytuacji powodów, którzy złożyli wnioski o dokonanie wypłaty świadczenia socjalnego w postaci dopłaty do wypoczynku w okresie stycznia 2010 r. znajdują zastosowanie przepisy poprzednio obowiązującego rozporządzenia z dnia 11 maja 2000 r.

Przechodząc do analizy zarzutu przedawnienia podniesionego przez pozwaną należy wskazać, że jest ono nierozdzielnie związane z wymagalnością świadczenia. Przy czym rozporządzenie z 2000 r. nie wskazywało na termin rozpoznania wniosku o przyznanie świadczenia socjalnego. Sama ustawa o Służbie Cywilnej reguluje okres przedawnienia wskazując w art. 165 ustawy o Służbie Celnej, że roszczenia z tytułu prawa do uposażenia i innych świadczeń oraz należności pieniężnych ulegają przedawnieniu z upływem lat 3 od dnia kiedy roszczenie stało się wymagalne. Z tym, że kierownik urzędu może nie uwzględnić terminu przedawnienia jeśli opóźnienie w dochodzeniu roszczenia jest usprawiedliwione wyjątkowymi okolicznościami. Bieg przedawnienia ulega przerwaniu przez każdą czynność przed kierownikiem urzędu, podjęta bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia; uznanie roszczenia.

W ocenie Sądu skoro uprawnienie świadczenia było związane z nabyciem prawa do urlopu należy przyjąć, iż świadczenie stawało się wymagalna z ostatnim dniem roku kalendarzowego w którym funkcjonariusz służby celnej nabył prawo do urlopu wypoczynkowego, co wyraźnie wynika z treści orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, a co za tym idzie samą wypłatą świadczenia winna nastąpić do upływu ostatniego dnia roku kalendarzowego w którym powodowie nabyli prawo do urlopu.

Wszyscy powodowie żądali wypłaty dopłaty za urlop wypoczynkowy za rok 2010 r. tym samym roszczenie z tego tytułu stało się wymagalne z dniem 01 stycznia 2011 i to od tej daty należy liczyć początek biegu terminu przedawnienia.

Przekładając termin przedawnienia na daty wniesienia pozwów przez powodów: M. N. K. w dniu 18 listopada 2013 r., R. Z. w dniu 22 listopada 2013 r., A. S. w dniu 30 listopada 2013 r., I. M. w dniu 26 listopada 2013 r., W. S. 27 grudnia 2013 r. i E. W. w dniu 27 grudnia 2013 r. należało dojść do wniosku, że roszczenia główne nie uległy przedawnieniu.

Mając na powyższe na uwadze roszczenia powodów podlegały uwzględnieniu w całości co do kwoty głównej o czym Sąd orzekł ***jak w punktach od I do VI sentencji wyroku.***

Zważywszy na fakt częściowej wypłaty świadczeń powodom zasadnym było przyznanie powodom kwot stanowiących wynik różnicy między kwotą należną wyliczoną zgodnie z rozporządzeniem z dnia 11 maja 2000 r., a kwotą wypłaconą przez pozwaną. Wyliczenia w stosunku do poszczególnych powodów kształtowały się następująco: M. N. K. kwota 997,64 zł (1473,64 zł – 476,00 zł), R. Z. 997,64 zł (1 473,64 zł – 476,00 zł), A. S. 1 496,46 zł (2210,46 zł – 712,80 zł), I. M. 1 995,28 zł (2947,28 zł – 952,00 zł), W. S. 1 496,46 zł (2210,46 zł – 714,00 zł) oraz E. W. 1 995,28 zł (2947,28 zł – 952,00 zł).

Ponadto odnosząc się do art. 165 ust.2 ustawy o Służbie Celnej w kontekście przedawnienia należy wskazać, że kierownik urzędu może nie uwzględnić terminu przedawnienia, jeżeli opóźnienie w dochodzeniu roszczenia jest usprawiedliwione wyjątkowymi okolicznościami. Podnoszone przez pozwaną twierdzenia jakoby uprawnienie pozostawało w uznaniu pozwanej jest błędne. Albowiem w ocenie Sądu orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego stanowi wyjątkową okoliczność podlegającą uwzględnieniu, a tym samym działanie pozwanej należy uznać za niezgodne z zasadami współżycia społecznego. Należy zauważyć, że to pozwana nie rozpatrzyła niezwłocznie wniosków powodów co skutkowało zastosowaniem mniej korzystnych stawek dla powodów tym samym posługiwanie się nimi ze względów finansowe należy poczytywać w kontekście przedmiotowej sytuacji jako nadużycie prawa. W związku z tym nawet w sytuacji wystąpienia przedawnienia zachodziłyby podstawy do jego nieuwzględnienia.

Odnosząc się żądania odsetek należy wskazać, że w sytuacji w której dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (art. 481 § 1 k.c.). Ustawa o Służbie Celnej reguluje uprawnienie do odsetek przysługujące funkcjonariuszom w przypadku zwłoki w wypłacie uposażenia, innych świadczeń oraz należności pieniężnych funkcjonariuszowi przysługują odsetki ustawowe od dnia, w którym uposażenie, inne świadczenie lub należność pieniężna stały się wymagalne (art. 165 ust. 4) wobec faktu, że przedmiotowe roszczenie stało się wymagalne z ostatnim dniem roku kalendarzowego kiedy funkcjonariusze nabyli prawo do urlopu zasadnym było przyznanie odsetek za zwłokę od dnia 01 stycznia 2011 r. Jednocześnie wobec faktu, że powodowie: M. N. K. domagała się odsetek za okres od dnia 21 kwietnia 2010 r., I. M. od dnia 21 kwietnia 2010 r., W. S. od dnia 21 kwietnia 2010 r. oraz E. W. od dnia 21 kwietnia 2010 r. czyli za okres dłuższy niż należne odsetki ich powództwa w tym zakresie podlegały oddaleniu (**punkt VII sentencji wyroku**).

Pozbawionym logiki w ocenie Sądu jest przyjęcie płatności odsetek od dnia opublikowania orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego albowiem gdyby pozwana rozpoznałaby wnioski bez opóźnienia nie wypłaciłaby świadczeń na podstawie przepisu § 10 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2010 r. w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin. Tym samym odsetki należało liczyć od dnia następującego po dniu wymagalności roszczenia – 01 stycznia 2011 roku.

O rygorze natychmiastowej wykonalności zasądzonych w punktach od I do VI sentencji wyroku Sąd orzekł z urzędu na podstawie art. 477² § 1 k.p.c w zakresie całości żądania albowiem dochodzone kwoty nie przekraczały pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracowników (**punkt IX sentencji wyroku**)

Zważywszy na ustawowe zwolnienie strony pozwanej I. C. we W. jako jednostki organizacyjnej Skarbu Państwa wynikające z art. 94 u.k.s.c. oraz na ustawowe zwolnienie powodów jako pracowników (art. 96 ust. 1 pkt 4 u.k.s.c.) nieuiszczone koszty sądowe w postaci opłaty sądowej od pozwu na podstawie art. 113 u.k.s.c. zaliczono na rachunek Skarbu Państwa (**punkt VIII sentencji wyroku**).